

Азъ спѣхъ, когато въ сѣня си дочухъ фабрична свирка.

— У-у-у! — тежко бучеше тя въ ушитѣ ми съ ревнивото старание да пропѣди почивката.

Отворихъ очи — стоятъ бѣше тъмна. Отъ нѣкъде единственъ лжчъ, спрѣлъ се на тавана, бавно се движеше на дѣсно, на лѣво и пакъ на дѣсно. Навѣрно идваше отъ уличния фенеръ.

— У-у-у! — продължаваше желѣзната покана настойчиво да се разлива изъ дълбоката мрачина на заспалото пернишко поле.

— Значи, време е за нощната смѣна. Хайде, приятелю — си казахъ — ставай!

Затърсихъ кибрита, за да запалѣ карбитената лампа. Въ това време чухъ тропотъ въ коридора и скоро леко се почука на вратата.

— Кой е?

— Азъ съмъ... Радко. Хайде на работа.

— Сега идвамъ. Търся кибрита.

— Самъ не ми се върви, та рекохъ да те събудя. На, запали отъ моята.

Тръгнахме. Бѣлата карбитена свѣтлина танцуваше предъ насъ. Навѣнъ валѣше топѣлъ, ситенъ дѣждъ. Пжтеката, врѣзана въ земята, тукъ-тамъ лѣщеше отъ локвички мръсна вода. Краката ни се подхлъзваха, отскачаха ту назадъ, ту въ страни. Вече вървѣхме между работническитѣ жилища — грамадни, циментови, студени. Много отъ прозорцитѣ бѣха запалени. Отъ дѣсно фабриката блестѣше така чудно, като че бѣше нѣкакъвъ стариненъ приказенъ замъкъ. Кюстендилскиятъ влакъ съ шумъ и свистение на парата минаваше моста; долу въ низкото, въ самия центъръ на мината, вагонетки натоварени съ вжглища се плѣзгаха къмъ гарата. Кълбестъ сивъ димъ, освѣтенъ